

Liefde en verlangen in China

Fotografen Sarah Mei Herman (42) en Tara Fallaux (50) exposeren gezamenlijk werk dat ze maakten over Chinese jongeren. 'Ik mocht haar fotograferen met haar eerste vriendinnetje.'

Jan Pieter Ekker

i

In Galerie Caroline O'Brien opent volgende week een duopresentatie van Sarah Mei Herman en Tara Fallaux, met werk dat is voortgekomen uit een *artist in residency* bij het Chinese European Art Center in de Chinese kuststad Xiamen. Herman was daar in 201, Fallaux in 2018. De gemene deler: intimiteit onder jongeren in China.

Kenden jullie elkaar al voordat Caroline O'Brien jullie koppelde?

Herman: "Ja."

Fallaux: "Hoe kennen wij elkaar eigenlijk?"

Herman: "Niet door Xiamen, maar we kennen elkaar al wel een paar jaar."

Fallaux: "Jazeker."

Herman: "We kennen elkaar uit de kunstwereld."

Waren jullie direct te porren voor een duopresentatie?

Herman: "Het plan dateert van eind vorig jaar, toen mijn fotoboek *Solace* was gepubliceerd. Caroline wilde er graag iets naast in de galerie. We waren eerst op zoek naar kunstenaars die met de queer community bezig zijn. Maar toen kwam Caroline openes met Tara op de proppen, en dat vond ik heel leuk."

Fallaux: "Ik focus niet specifiek op queers, maar ik denk dat ons werk toch goed bij elkaar past. Er is overlap, zeker inhoudelijk, maar ook wel in sfeer. En toch is het ook weer heel anders, ook door de verschillende media waar we mee werken."

Herman: "Het zijn allebei onderzoeken naar liefde en verlangen, naar jong zijn en de transities waar je doorheen gaat als je volwassen wordt, en waar je tegenaan loopt, zeker in China."

Fallaux: "We waren allebei op zoek naar verbinding." Herman: "Lief is. In China zie je mensen bijvoorbeeld niet op straat zoeken. Maar tijdens het fotograferen merk je ik al snel dat het niets uitmaakt – ook al spreek je elkaars taal niet."

'Ik was benieuwd of ik in China net zo dicht bij mensen zou kunnen komen als hier'

→ Boven vanaf links: *Lova's Moment*, Amsterdam, 2021 en *Love Beach*, Xiamen, 2018 van Tara Fallaux. Onder vanaf links: *Ke Qian's Chameleón*, Xiamen, 2019 en *Lu Ling & Feifei*, Xiamen, 2019 van Sarah Mei Herman.

Waarom wilden jullie eigenlijk naar China?

Herman: "Ik wilde graag een langere periode weg om rustig aan een nieuw project te kunnen werken. Naar een plek waar op het eerste gezicht intimiteit heel anders zou zijn. Toen sprak ik een kunstenaar die in Xiamen was geweest, en daar heel enthousiast over was. Op de website vond ik het telefoonnummer van de toenmalige directrice – Ineke Gudmundson, een Nederlandse die met een Lts-landse kunstenaar is getrouwd –, en toen ik haar belde bleek ze net in Amsterdam te zijn. We hebben koffiegedronken, en nadat ze me had bijgepraat over de *residency*, de stad en de mensen ben ik mijn aanvraag gaan schrijven."

Fallaux: "Ik wilde weg om me langere tijd te concentreren op één project. Hier ben ik vaak snel afgeleid, ik vind het lastig om hier voltijs aan een project te werken. Een van mijn vriendinnen is de dochter van directeur Ineke Gudmundson van het Chinese European Art Center in Xiamen. Toen zij me over de *residency* vertelde, herinnerde ik me direct dat ik daar al veel meer goede verhalen over had gehoord. Ik had net de film *Liefdesbrieven* gemaakt, over jongeren die elkaar liefdesbrieven schrijven. Ik vond de briefvorm heel mooi. Met dat idee wilde ik naar China; ik was benieuwd hoe dat in een andere cultuur zou uitpakken."

Hoe maakten jullie contact in Xiamen?

Herman: "Toen ik er net was heb ik een stel een kwartier achtervolgd, zo eng vond ik het om mensen aan te spreken – dat vind ik overigens nog steeds niet makkelijk. Ik

had vijf zinnen van het Engels in het Chinees laten vertalen en op een briefje geschreven. 'Hallo, ik ben Sarah Mei en ik kom uit Nederland.' 'Ik ben fotograaf'. 'Ik wil je graag fotograferen', 'ik wils waar je moet staan' en 'Je hoeft niet te lachen. Je mag gewoon jezelf zijn'. Zo maakte ik aanvankelijk contact, want ik sprak toen echt geen Chinees."

Fallaux: "Ik had van tevoren een cursus Chinees gedaan, dus ik sprak een paar woorden Chinees. Ik heb een aantal *artist talks* gedaan op de universiteit van Xiamen, en toen was er een docent die me in contact bracht met een meisje dat heel veel liefdesbrieven schreef en ze ook in de klas voorlas. We hebben afgesproken en het klikte; ze zijn bevriend geraakt en ik ben haar met mijn camera gaan volgen. In mijn drieluik *I write this letter in bed* lees ze een van haar brieven voor. Eigenlijk is het dus een documentaire, maar helemaal op mijn manier gefilmd en heel erg gestileerd."

Hoe hebben jullie projecten vorm gekregen?

Fallaux: "Dat gebeurde achteraf pas, bij het maken van mijn boek en het combineren van beeld en tekst. Door te

Herman en Fallaux

Sarah Mei Herman studeerde fotografie aan de Koninklijke Academie en The Royal College of Art in Londen. In 2018 won ze de Dutch Photographic Portrait Prize met een dubbelportret van haar vader en haar 21 jaar jongere halfbroer, onderdeel van een langlopende serie over deze familiërelatie. Tara Fallaux studeerde aan de Nederlandse Filmacademie, de Gerrit Rietveld Academie en de School of Fine Arts aan Carnegie Mellon University in de Verenigde Staten. Sindsdien combineert ze opdrachtwerk met eigen fotografie- en filmprojecten. Haar korte film *Liefdesbrieven* was in 2017 te zien op het Amsterdamse documentairefestival Idfa.

Art Rotterdam

Op Art Rotterdam toont Caroline O'Brien tot en met zondag werk van de Franse 'ecofeminist' Elsa Leydier en de Nederlandse fotograaf Anne Geene.

Met haar recente serie *Luto/a* (*The Disobedience*) spreekt Leydier zich uit tegen de ontbossing in het Atlantisch woud in de Braziliaanse kuststrook waar zij woont. Haar activistische presentatie wordt omlijst door de feministische, antifascistische leuze 'Siamo tutti antifascisti', die op de standvanden is aangebracht. Geene, in vier fascinerende oeuvre de relatie tussen fotografie en wetenschap centraal staat, presenteert haar meest recente project *Fields of Grass* en werken uit haar serie *Eenwig Herbarium*, die ze vorig jaar maakte voor haar solo-expositie in het Kröller-Müller Museum.

schuiven en uit te proberen, en me af te blijven vragen hoe ik de twijfels over de liefde en de maakbaarheid van het leven het best vorm kon geven met de verschillende media die ik gebruik."

Herman: "Ik ging naar Xiamen om jongvolwassenen te fotograferen voor mijn project *Touch*. Op de universiteits-campus had ik alleen toegang tot de vrouwenlaarzaal, dus ik kwam in een soort universum met alleen maar vrouwen terecht. Het was dus niet zo gek dat er steeds meer vrouwen op mijn pad kwamen die een lesbische relatie hadden. Dat is niet verboden, maar het is nog wel een enorm taboe, dus het verbaasde me wel dat die jonge meiden zich door mij lieten fotograferen. De drang om hun verhaal te delen, is denk ik sterker dan de angst dat hun ouders erachter komen. Terwijl de druk van de overheid en de oudere generatie toch echt heel groot is."

"Tijdens mijn eerste bezoek heb ik een heel bijzonder meisje leren kennen. Linli. Ik mocht haar fotograferen met haar eerste vriendinnetje. Ze hebben twee jaar in het geheim samengewoond, maar nu is ze mede onder druk van haar ouders getrouwd met een man."

Maar dat zijn niet de foto's die in de galerie te zien zijn, toch?

Herman: "Op basis van mijn project *Touch* ben ik benaderd door een organisatie uit New York, die boeken maakt over queer gemeenschappen over de hele wereld: *Diverse humanity*. Daar is mijn boek *Solace* onderdeel van. En uit dat boek komen de foto's."

Zijn jullie eigenlijk nog terug geweest naar Xiamen?

Fallaux: "Ik wilde héél graag terug. Ik had al een ticket, en toen kwam corona."

Herman: "Ik ben vier keer terug geweest. De laatste keer was voor *Solace*, eind september 2019, net voor de pandemie. Toen ik een tweede keer terug wilde om *Solace* te maken kon dat niet meer."

Fallaux: "In die tijd kenden we elkaar al, we hebben nog even overwogen om samen te gaan, maar dat ging dus niet door."

Herman: "Ik heb van alles geprobeerd, want ik wilde het boek koste wat het kost maken. Maar wat niet kan, kan niet. In overleg met de opdrachtgever heb ik er toen voor gekozen om het project hier een vervolg te geven, en hier in de libthq- en queer-gemeenschap mensen te zoeken die in China zijn geboren."

Fallaux: "Lova, die mijn assistent en vertaler was in Xiamen, is kort na dat ik was teruggekomen naar Amsterdam verhuisd en Beeld & Taal gaan studeren aan de Rietveld. Ik ben haar hier blijven fotograferen; zij zit in mijn boek en staat op een foto die ik in de galerie op een lichtbak laat zien."

Herman: "Ik fotografeer haar ook nog steeds." Fallaux: "Maar op een andere manier. Misschien moeten we nog eens een duotentoonstelling doen waarin we allebei Lova laten zien."

I write this letter in bed van Tara Fallaux en Solace van Sarah Mei Herman: van 18 februari tot 8 april bij Galerie Caroline O'Brien, Hazenstraat 54.

→ Sarah Mei Herman (links) en Tara Fallaux. FOTO JAKOB VAN VLIET

